

W dniu 11 lutego obchodzić będziemy XXII Światowy Dzień Chorego ustanowiony przez bł. Jana Pawła II. Wspominając objawienia Matki Bożej w Lourdes skierujemy nasze myśli ku chorym przebywającym w naszych domach, szpitalach i innych placówkach opieki zdrowotnej. Modlitwą obejmujemy wszystkich chorych i cierpiących na całym świecie oraz tych, którzy ofiarnie niosą im pomoc w imię miłości bliźniego.

Tego dnia będzie sprawowana Msza św. w intencji chorych z udzieleniem sakramentu namaszczenia chorych.

Serdecznie zapraszamy chorych i starszych do wspólnej modlitwy. Zwracamy się też z prośbą do opiekunów, krewnych i sąsiadów o pomoc osobom chorym i starszym w dotarciu na tę uroczystość. Chorych, którzy nie mogą przybyć do kościoła prosimy o łączność duchową.

Poniżej przedstawiamy wyjaśnienie dot. sakramentu namaszczenia chorych, ponieważ wielu z nas uważa, że ten sakrament jest przeznaczony tylko dla osób umierających.

Dla kogo sakrament namaszczenia chorych

Sakrament namaszczenia chorych jest możliwością uzdrawiającego spotkania człowieka chorego i cierpiącego z Bogiem. Kiedy spojrzemy na krzyż, to widzimy nań Człowieka, który bardzo dobrze ?zna się? na cierpieniu. I właśnie w sytuacjach choroby, cierpienia lub niebezpieczeństwa śmierci, wzywamy właśnie Jego pomocy i obecności.

Sakrament namaszczenia chorych, który jeszcze do niedawna zwany był ostatnim namaszczeniem, nie jest sakramentem umierających, choć wielu tak właśnie uważa. Dlatego sakramentu tego udziela się nie tylko osobie w niebezpieczeństwie śmierci, osobie chorej, ale także osobie w podeszłym wieku. W sakramencie tym wzywamy pomocy Boga, aby nas umocnił duchowo i fizycznie.

Udzielenie sakramentu namaszczenia chorych zawsze było źródłem wielu pytań ze strony wiernych, a pytania dotyczą m.in. zagadnień: czy wszystkim udzielać tego sakramentu, ile razy w roku itp. Dlatego należy wpierw przywołać normy prawa kościelnego regulujące te kwestie:

Kan. 1004 - § 1. Namasczenia chorych można udzielić wiernemu, który po osiągnięciu używania rozumu, znajdzie się w niebezpieczeństwie śmierci na skutek choroby lub starości.

§ 2. Sakrament ten wolno powtórzyć; jeśli chory po wyzdrowieniu znowu ciężko zachoruje lub jeśli w czasie trwania tej samej choroby niebezpieczeństwo stanie się poważniejsze.

Kan. 1005 - W wątpliwości, czy chory osiągnął używanie rozumu, czy poważnie choruje albo czy rzeczywiście już umarł, należy udzielić tego sakramentu.

Kan. 1006 - Sakramentu należy udzielać chorym, którzy będąc przytomni na umyśle przynajmniej pośrednio o niego prosili.

Kan. 1007 - Nie wolno udzielać namaszczenia chorych tym, którzy uparcie trwają w jawnym grzechu ciężkim.

Zatem sakramentu należy udzielić po pierwsze osobie, która jest ochrzczona, dalej, jest świadoma i znalazła się w niebezpieczeństwie śmierci na skutek choroby. Przepisy prawa nie określają rodzaju i natury choroby; wystarcza zatem, że choroba jest poważna, czyli

niebezpieczna dla życia. Następnie sakramentu należy udzielić osobie w podeszłym wieku (przepis definiuje go jako ?starość?). Osobom tym można udzielić sakramentu namaszczenia chorych, kiedy bardzo podupadły na siłach, chociaż nie ma podejrzenia o poważną chorobę. Nie ma tutaj żadnej granicy wiekowej.

Niezwykle ważną kwestią jest możliwość powtórzenia udzielenia sakramentu namaszczenia chorych. W myśl przepisów prawa sakrament można powtórzyć w dwóch okolicznościach: jeśli chory po wyzdrowieniu ponownie ciężko zachorował oraz jeśli w czasie tej samej choroby niebezpieczeństwo staje się poważniejsze. Zatem podstawą jest pogarszający się stan zdrowia osoby; niewłaściwie byłoby regularne powtarzanie sakramentu, np. co 2 tygodnie.

Ostatnia kwestia dotyczy sytuacji, kiedy nie wolno udzielić sakramentu namaszczenia chorych. Przepis prawa wyraźnie mówi, że nie wolno tego sakramentu udzielić osobom, które uparcie trwają w jawnym grzechu ciężkim. Tutaj należy zwrócić uwagę na dwa elementy normy prawa: upór oraz jawny grzech ciężki. W niebezpieczeństwie śmierci rzadko spotyka się upór, natomiast w sytuacji ?starości? ów upór może istnieć. Stąd koniecznym staje się właściwe rozeznanie, wcześniej wytłumaczenie wiernym istoty owocnego przyjęcia sakramentu namaszczenia chorych. Człowiek chory zwykle najpierw zwraca się o pomoc do lekarza; jeśli natomiast zwraca się o pomoc do Boga, to musi być należycie usposobiony, bowiem sakramentów nie przyjmuje się ?na wszelki wypadek, bo może się uda?.